

Povišanje svetega Križa
Pirniče, 16. septembra 2018
»Zmagoslavje križa«

Dragi bratje in sestre!

Si lahko predstavljate, da bi si kakšna sodobna verska sekta za svoj zaščitni znak izbrala, recimo, električni stol, ki ga v nekaterih državah še vedno uporabljajo za izvrševanje smrtne kazni? Sliši se kar nekako bolno, kajne? Perverzno. Ampak, če smo povsem objektivni: mar nismo nekaj podobnega naredili kristjani, ki smo za svoj simbol izbrali križ, na katerem je umrl naš Odrešenik? Če bi nekdo o Jezusu iz Nazareta ne vedel ničesar, če bi ne poznal njegovega učenja, še manj pa kaj je storil za nas, bi tudi o nas povsem mogoče imel čudno mnenje: ja kdo si pa za svoj simbol vzame mučilno orodje, križ na katerem so umirali zločinci? Če je pri zdravi pameti - nihče.

Mi pa, dragi bratje in sestre, vemo, da križ še zdaleč ne pomeni zgolj mučilnega orodja. Za nas, kristjane, pomeni vse kaj drugega. Zavaljo Jezusove žrtve, ki jo je na njem pretrpel za naše odrešenje, je križ iz mučilnega orodja postal simbol ljubezni. Tiste neskončne ljubezni, ki se ne ustavi pred takšnimi ali drugačnimi preprekami, ampak gre vse do konca. Ljubezni, ki se v darovanju za sočloveka iztroši do poslednjega vlakna. »Nihče nima večje ljubezni, kakor je ta, da dá življenje za svoje prijatelje«. Ali, kot smo brali v berilu na praznik povišanja svetega križa: »Bog je svet tako vzljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje«.

Križ nam govori o ljubezni. Pa tudi o zmagi.

Vsi veste, dragi bratje in sestre, da človek v sebi neprestano čuti nekakšen boj. Boj med dobrim in zlim; med sebičnostjo in velikodušnostjo; med lažjo in resnico. Ker nam je Bog iz ljubezni do nas dal svobodno voljo in sposobnost odločanja zanj ali proti njemu, nas je s tem zaznamoval za neprestani boj s samim seboj.

Na prvih straneh svetega pisma v zgodbi o bratomoru beremo kaj se je v Kajnovem srcu dogajalo preden se je odločil za greh: kako mu je Bog po vesti šepetal: »Zakaj se jeziš in zakaj ti je upadel obraz? Ali ga ne boš vzdignil, če delaš dobro? Če pa ne delaš dobro, greh preži nate pri vratih, njegovo poželenje se obrača proti tebi, a ti mu gospoduj!«

Mar se isto, bratje in sestre, ne dogaja tudi z nami? Mar greh ne preži tudi na nas? Zato je Božja spodbuda o gospodovanju nad grehom danes v prav taki meri, kot nekdam Kajnu, namenjena tudi nam. Gospodovati grehu pomeni obvladati se. Zavestno se odločati za tiste stvari, ki nas

delajo boljše ljudi; ne bogatejše, ne močnejše, ne vplivnejše, pač pa boljše ljudi. In Jezusov križ nas na to vedno znova spominja. Govori nam o tem, da človeka ne dela velikega njegovo premoženje, oblast ali akademski nazivi, pač pa to, s kakšno vztrajnostjo nosi svoj križ in s kakšnim pogumom vedno znova vstaja, ko ga je teža križa pritisnila ob tla.

Bratje in sestre. Zmagovati v boju proti zlu ni lahko. Vsak od nas se bori z njim, vsak od nas nosi križ, čeprav morda navzven ta niti ni viden. Ko bo njegova teža postala neznosna, se ozrimo Nanj, ki je svoj križ prinesel do konca, na Kalvarijo, in tam dokončal svojo življenjsko daritev. Ker mu je uspelo, lahko danes tudi nam povsem upravičeno, kompetentno polaga na srce: »Na svetu imate stisko, toda bodite pogumni: jaz sem svet premagal.« Amen.